

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informații cu privire la jurisprudența Curții nr. 148

Ianuarie 2012

Othman (Abu Qatada) c. Marii Britanii - 8139/09

Hotărâre 17.1.2012 [Secția a IV-a]

Articolul 6

Procedură penală

Expulzare

Articolul 6-1

Proces echitabil

Risc real ca probele obținute prin tortură să fie admise în procedura penală împotriva reclamantului: *expulzarea ar constitui încălcare*

Articolul 3

Expulzare

Garanții extinse din partea statului-primitor că un islamist recunoscut nu va fi supus la rele tratamente la întoarcerea sa în Iordania: *expulzarea nu ar constitui încălcare*

În fapt – Reclamantul, cetățean iordanian, a sosit în Marea Britanie în 1993 și i s-a acordat azil. El a fost deținut din 2002 până în 2005, în temeiul Legii cu privire la antiterorism, crimă și securitate din 2001. După eliberarea sa, secretarul de stat l-a notificat pe reclamant cu privire la intenția de a-l deporta. Între timp, în 1999 și 2000, reclamantul a fost condamnat în lipsă, în Iordania, pentru infracțiuni de conspirație pentru atacuri cu bombă și explozii. Probele determinante împotriva reclamantului în fiecare dintre aceste dosare au fost declarațiile a doi coînculpați, care au reclamat ulterior acte de tortură în vederea depunerii mărturiilor respective. În 2005, guvernele Marii Britanii și al Iordaniei au semnat un memorandum de înțelegere (MOU), care a stabilit o serie de garanții de conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului care să fie asigurate atunci când o persoană este returnată dintr-un stat în celălalt. De asemenea, garanta dreptul oricărei persoane returnate de a avea dreptul la vizite prompte și periodice din partea unui reprezentant al unui

organism independent desemnat de comun acord de către cele două guverne. Centrul Adaleh pentru Studii privind Drepturile Omului, a semnat ulterior cu guvernul britanic un acord de monitorizare în acest sens. În cazul reclamantului, s-au ridicat întrebări ulterioare cu privire la o eventuală redeschidere a procedurilor penale în urma cărora a fost condamnat, întrebări la care a răspuns guvernul iordanian. Reclamantul a contestat decizia de deportare, dar pretențiile sale, după examinarea atentă de către instanțele naționale, au fost în cele din urmă respinse.

În drept – Articolul 3: Rapoartele Națiunilor Unite și ale unor diverse ONG-uri au indicat că tortura este încă răspândită "pe scară largă" în Iordania, iar părțile au acceptat că fără asigurări din partea guvernului iordanian ar fi existat un risc real de supunere a reclamantului la rele tratamente, având în vedere că era un islamist recunoscut. În această privință, Curtea a observat că numai în cazuri rare, situația generală dintr-o anumită țară nu ar juca un rol important în ceea ce privește asigurările pe care aceasta le dă. Mai mult, de obicei, Curtea va evalua, în primul rând, calitatea asigurărilor date (dacă au fost aduse la cunoștința Curții, dacă erau specifice, dacă erau obligatorii pentru statul-primitor, atât la nivel central, cât și local, și dacă fiabilitatea lor a fost examinată de către instanțele naționale ale statului contractant/trimițător) și, în al doilea rând, dacă, în lumina practicilor statului-primitor, ar putea fi invocate cu succes (dacă statul-primitor este un stat contractant, dacă acordă protecție eficace împotriva torturii și a scos în afara legii comportamentul la care se referă garanțiile respective, dacă are relații bilaterale puternice cu statul-trimițător, dacă a respectat asigurări similare în trecut, dacă reclamantul a fost anterior maltratată în acel loc și dacă în statul-primitor există măsuri adecvate care să permită o monitorizare eficientă și accesul liber al reclamantului la serviciile unui avocat).

În cazul reclamantului, guvernele Marii Britanii și Iordaniei au făcut eforturi reale pentru a obține și a oferi asigurări transparente și detaliate împotriva relelor tratamente, la întoarcerea reclamantului în Iordania. Memorandumul de Înțelegere reprezintă un rezultat al acestor eforturi și este superior, atât în ceea ce privește nivelul de detaliu și de formalitate tuturor celorlalte asigurări examinate anterior de către Curte. În plus, asigurările au fost oferite cu bună credință și aprobate la cel mai înalt nivel de către guvernul iordanian, ale cărui relații bilaterale cu Marea Britanie au fost dintotdeauna foarte puternice. MOU specifică în mod clar că reclamantul va fi deportat în Iordania și rejudicat pentru infracțiunile pentru care a fost condamnat în lipsă. Profilul reclamantului vor determina autoritățile iordaniene să-i asigure un tratament adecvat, deoarece orice rele tratamente nu ar avea decât consecințe grave asupra relației bilaterale a țării respective cu Marea Britanie, și ar putea provoca, de asemenea, indignare internațională. În cele din urmă, în conformitate cu Memorandumul de Înțelegere, reclamantul va fi vizitat cu regularitate de către Centrul Adaleh, care este în măsură să verifice că asigurările au fost respectate. Prin urmare, întoarcerea reclamantului în Iordania nu l-ar expune la un risc real de rele tratamente.

Concluzie: deportarea nu ar constitui o încălcare (unanimitate).

Articolul 5: Curtea a confirmat că articolul 5 se aplică în cazurile de extrădare și că un stat contractant ar încălca această dispoziție dacă ar deporta un reclamant într-un stat în care acesta ar fi supus unui risc real de încălcare flagrantă a drepturilor protejate de articolul menționat. Cu toate acestea, în astfel de cazuri se aplică un standard ridicat cu privire la nivelul de gravitate. Conform legii iordaniene, reclamantul ar trebui să fie adus la judecată în termen de cincizeci zile de reținerea sa, care, în opinia Curții, este foarte departe de durata detenției necesare pentru o încălcare flagrantă a articolului 5.

Concluzie: deportarea nu ar constitui o încălcare (unanimitate).

Articolul 6: Reclamantul s-a plâns că, în cazul în care ar reveni în Iordania, rejudicarea lui ar echivala cu o negare flagrantă de dreptate, din cauza, printre altele, admiterii probelor obținute prin tortură. Curtea a observat că o negare flagrantă de dreptate merge dincolo de simple nereguli sau de lipsa unor garanții procedurale care ar putea duce la o încălcare a articolului 6. Ceea ce este necesar este o încălcare a principiilor procesului echitabil într-o asemenea măsură încât să constituie o anulare sau distrugerea însăși a esenței dreptului garantat de articolul respectiv. În această privință, a declarat că admiterea de probe obținute prin tortură ar fi în mod vădit contrară nu numai articolului 6 din Convenție, dar, de asemenea, standardelor internaționale privind dreptul la un proces echitabil. Aceasta ar face procesul imoral, ilegal și cu totul nesigur în privința rezultatului. Prin urmare, admiterea de probe obținute prin tortură într-un proces penal ar echivala cu o negare flagrantă de dreptate. Declarațiile incriminatoare în cazul reclamantului a fost făcute de doi martori diferiți, ambii fiind expuși la lovirea tălpilor picioarelor, procedură cunoscută sub numele de falaka, al cărei scop nu putea fi altul decât acela de a obține informații. Curtea a examinat deja această formă de rele tratamente și nu a avut nicio ezitare în a o caracteriza drept tortură. În plus, utilizarea de probe obținute în urma torturii în Iordania a fost larg răspândită și garanțiile legale cuprinse în legislația iordaniană par să aibă valoare practică redusă. Deși reclamantul ar putea contesta admisibilitatea declarațiilor date împotriva lui obținute prin tortură, el ar întâmpina dificultăți substanțiale deoarece ar face asta supă mulți ani de la producerea evenimentelor și în fața aceleiași instanțe care a respins în mod curent astfel de pretenții. După ce a furnizat dovezi concrete și convingătoare potrivit cărora coinculpații au fost torturați pentru a furniza informații împotriva lui și că astfel de probe ar putea fi cel mai probabil folosite în rejudicarea cauzei sale, reclamantul a îndeplinit sarcina necesară a probei pentru a demonstra un risc real de negare flagrantă de dreptate prin deportarea în Iordania.

Concluzie: deportarea ar constitui o încălcare (unanimitate).

Articolul 41: Nu s-a făcut nicio cerere de acordare de satisfacție echitabilă.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de către Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența Curții](#)

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Traducerea poate fi reprodusă în scop necomercial, condiția fiind ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior și la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să folosiți vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2013**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any

responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2013**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.